16 Ιουλίου 2018

Το παιδί σου μεταμορφώνεται σε ένα τέρας και φταις εσύ γι’ αυτό

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Το παιδί σου μεταμορφώνεται σε ένα τέρας και φταις εσύ γι’ αυτό

Έτυχε πριν από λίγες μέρες να δω μια ισπανική ταινία, το Secuestro. Μόλις την είδα θέλησα να γράψω γι΄αυτήν. Καθώς την έγραφα συνειδητοποίησα ότι δεν ασχολήθηκα καθόλου με το πιο σημαντικό της θέμα. Δεν ξέρω γιατί. Ίσως να μην εγγράφηκε ως το πρωτεύον. Κι όμως ήταν. Το παιδί που πρωταγωνιστεί είναι κωφό. Στο σχολείο τα παιδάκια τον βασανίζουν. Κυριολεκτικά. Μια μέρα βρίσκεται να τρέχει γεμάτος αίματα. Φοβάται να πει την αλήθεια και σκαρφίζεται ένα ψέμα ότι τον απήγαγαν. Η αλήθεια είναι όμως ότι 4-5 αγόρια τον έσυραν έξω από το σχολείο και έτριψαν το πρόσωπο του σε περιττώματα.

Γιατί αναφέρω αυτή την ταινία και δη τη συγκεκριμένη σκηνή; Η αυτοκτονία του 15χρονου στην Αργυρούπολη μου επέστησε την προσοχή σε αυτή τη σκηνή. Μου υπενθύμισε ότι την είχα περάσει στο ντούκου και δεν της έδωσα τη σημασία που έπρεπε. Έτσι συμβαίνει δυστυχώς με μας τους ανθρώπους. Δεν είμαστε της πρόληψης. Είμαστε του μετά. Του παθήματος. Του επαναλαμβανόμενου μάλιστα, γιατί ξεχνάμε εύκολα. Ο Βαγγέλης Γιακουμάκης του 2015 έγινε ο 15χρονος στην Αργυρούπολη.

Δεν μάθαμε από τα λάθη μας; Μάλλον όχι. Και ο λόγος που δεν μάθαμε είναι πολύ πιο δαιδαλώδης από απλοϊκές αιτιάσεις. Όπως να ρίξουμε το ανάθεμα στους δασκάλους-καθηγητές που είναι «δημόσιοι υπάλληλοι». Σαφώς υπάρχουν κι αυτοί. Και μπορεί στην προκειμένη περίπτωση να είχαν μερίδιο ευθύνης. Όμως στην πράξη το ίδιο το κράτος πώς τους θωρακίζει; Πώς τους οπλίζει για να σώζουν το παιδί κάθε φορά;

Δεν αναφέρομαι μόνο στο ότι δεν υπάρχει ένας ψυχολόγος σε κάθε σχολείο. Ή στο ότι οι ίδιοι δεν έχουν τα απαραίτητα στοιχεία για να αναλάβουν αυτό το ρόλο. Μιλάω για το πως τους προστατεύει απέναντι στον εκάστοτε γονιό. Γιατί για μένα, έχε το νου σου στο παιδί, αλλά πρόσεχε τους επικίνδυνους γονείς. Τους γονείς που νομίζουν ότι έχουν γεννήσει έναν θησαυρό για το παγκόσμιο γίγνεσθαι και θεωρούν πως όλα τα άλλα παιδιά είναι κατώτερα του.

Εκείνους τους δήθεν ματσό, τους δήθεν άγριους που όταν ο καθηγητής τους ζητάει να πάνε στο σχολείο γιατί ο γιος τους χτύπησε ένα άλλο αγοράκι, χαίρονται που το παιδί τους βγήκε νταής. Εκείνους τους ανεκδιήγητους που επαινούν σιωπηλά το παιδί τους όταν μειώσει ένα άλλο παιδάκι που μπορεί να είναι κωφό, μπορεί να μη μιλάει, μπορεί να έχει μια σωματική δυσπλασία, μπορεί το οτιδήποτε. «Το δικό μου το παιδί; Αποκλείεται. Εμένα το παιδί μου έχει μεγαλώσει σωστά» λέει η μάνα ή ο πατέρας. Μάντεψε…Το σπλάχνο σου δεν είναι άγγελος επί γης.

Το σπλάχνο σου για κάποιον ή κάποιους λόγους άφησε την κακή του πλευρά να αναπτυχθεί και εσύ δεν πήρες χαμπάρι. Ακόμα χειρότερα. Εσύ είδες σημάδια και δεν είχες καμία όρεξη να του εξηγήσεις ότι αυτή η κακή πλευρά πρέπει να ελαττωθεί και να φιμωθεί. Αυτό σε έβλεπε να μην του λες τίποτα, σε έβλεπε να του λες μπράβο με τον τρόπο σου και συνέχιζε. Δεν ήξερε. Εσύ όμως ήξερες.

Όταν πήγαινες και ζητούσες νταηλίκι από τον γυμναστή του να τον βάλει να παίξει ειδάλλως θα τον χτυπήσεις, ήξερες. Όταν σου έλεγε «μαμά ο Γιωργάκης/η Μαρία είναι κουτσή και γελάμε μαζί της» δεν έβγαλες κιχ. Προτίμησες να το πασάρεις στους γονείς σου ή να το στείλεις στο σχολείο χωρίς παρατήρηση.
Σκέφτηκες ποτέ τι θα γίνει αν το τέρας εδραιωθεί για τα καλά μέσα στο παιδί σου; Γιατί στην περίπτωση του 15χρονου δεν μιλάμε για 8χρονα ή 10χρονα. Μιλάμε για έφηβους με πλήρη συνείδηση του τι κάνουν. Σκέφτηκες τι θα συμβεί όταν η 15χρονη κόρη σου ή ο 15χρονος γιος σου γίνουν 35χρονοι και μεγεθύνουν το τέρας; Ξέρεις που θα στραφεί αυτό το τέρας;

Θα αναρωτιέσαι διαβάζοντας με «Και τι θες μωρέ μ@λ@κ@; Να μην αγαπάμε τα παιδιά μας; Να αγαπάμε περισσότερο τα ξένα παιδιά;». Ξέρω πως αυτό δεν είναι εφικτό, γι΄αυτό δεν τρέφω αυταπάτες. Ζητάω όμως να τοποθετείς το παιδί σου στην ασφάλεια, την ηρεμία και να του εξηγείς ότι δεν του ανήκει ο κόσμος. Ότι μπορεί να πετύχει τα πάντα χωρίς να πρέπει η σόλα του να έχει κηλίδες από αίμα. Ότι αν ένα άλλο παιδί πετύχει, δεν εμποδίζει το δικό σου. Ότι δεν υπάρχει φυσιολογικό και μη σε πράγματα που δεν τα ορίζουμε εμείς.

Αν ένα παιδί γεννηθεί με ένα αυτί, αν γεννηθεί με νανισμό, αν μιλάει με νοήματα, αν έχει 15 τρίχες στο κεφάλι, δεν είναι μη φυσιολογικό. Το αντίθετο. Είναι μέρος

της φυσιολογικότητας. Είναι ταυτόχρονα το ίδιο φυσιολογικό και το ίδιο προβληματικό με το δικό σου παιδί.
Πάνω απ΄όλα να του εξηγήσεις ποια είναι η διαφορά του να πειράζεις κάποιον, να κάνεις χιούμορ για εκείνον και ταυτόχρονα να δέχεσαι το αμοιβαίο, με το να του κάνεις τη ζωή κόλαση. Να μαθαίνεις στο παιδί σου να ζητά μόνο του από εκείνον ή εκείνη που πείραξε, αν ενοχλήθηκε ή αν κατάλαβε ότι ήταν μια πλάκα. Μόνο έτσι θα αποκτήσει ενσυναίσθηση για το που πρέπει να βάλει ένα φρένο. Για το που η πλάκα του προξενεί πληγές στον άλλον.

Μόνο έτσι θα αποτρέψεις την πορεία του παιδιού σου προς αυτό το τέρας που όλοι κρύβουμε μέσα μας. Κι αν θεωρείς ότι δεν το έχουν όλοι, επειδή εσύ βγήκες μια χαρά, τότε να ανησυχείς. Να ανησυχείς γιατί μάλλον οι γονείς σου έκαναν καλή δουλειά κι εσύ απέτυχες…

Πηγή: menshouse.gr